

Sygnatura akt III C 585/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 27 kwietnia 2022 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca: sędzia Grażyna Sienicka

Protokolantka: sekretarz sądowy Anna Śmielińska

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2022r.

na rozprawie

sprawy z powództwa P. D.

przeciwko Polskiemu Biuru Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. na rzecz powoda P. D. kwotę 2 353,48 (dwóch tysięcy trzystu pięćdziesięciu trzech złotych czterdziestu ośmiu groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 listopada 2019r. ;
- oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- zasądza od powoda na rzecz pozwanego koszty postępowania w kwocie 1 068,52 (tysiąca sześćdziesięciu ośmiu złotych pięćdziesięciu dwóch groszy) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku, do dnia zapłaty;
- nakazuje pobrać od powoda P. D. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 358,82 (trzystu pięćdziesięciu ośmiu złotych osiemdziesięciu dwóch groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych
- nakazuje pobrać od pozwanego Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w S. kwotę 156,88 zł (stu pięćdziesięciu sześciu złotych osiemdziesięciu ośmiu groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych**

Sędzia Grażyna Sienicka

Sygn. akt III C 585/20

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

Pozwem z dnia 27 kwietnia 2020r. P. D. wniósł o zasądzenie od Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. kwoty 7 737,77 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 listopada 2019 roku do dnia zapłaty

i kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu powód podniósł, że w wyniku kolizji z dnia 27 października 2019 roku doszło do uszkodzenia należącego do niego pojazdu marki B. o nr rejestracyjnym (...). Sprawca szkody był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego

w zagranicznym towarzystwie ubezpieczeń. P. D. zgłosił szkodę korespondentowi ds. roszczeń, który przyjął zgłoszenie i po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym wypłacił odszkodowanie, które w ocenie powoda ma charakter częściowy. Koszty naprawy pojazdu ustalono w postępowaniu likwidacyjnym na kwotę 13 246,52 złotych.

W odpowiedzi na pozew z dnia 13 sierpnia 2020r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany przyznał, że ponosi odpowiedzialność za szkodę, do której doszło w należącym do powoda pojeździe, jednakże podniósł przyczynienie się powoda do zwiększenia rozmiaru szkody w wymiarze 50 % z uwagi na przekroczenie przez powoda dozwolonej prędkości. Nadto pozwany podniósł nieopłacalność naprawy, w tym brak uzasadnienia dla użycia w procesie naprawczym oryginalnych części zamiennych.

Stan faktyczny.

27 października 2019 roku doszło do kolizji, w której uszkodzony został, należący do P. D. pojazd marki B. o nr rejestracyjnym (...).

Niesporne.

W chwili kolizji kierujący samochodem B. (...) C. K. wyjeżdżał tyłem z miejsca parkingowego na jezdnię drogi wewnętrznej, zaś kierujący pojazdem B. „330 Ci” P. D. poruszał się z prędkością nie mniejszą niż 28 km na godzinę, czym jednak nie przyczynił się do zaistnienia kolizji.

Dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej k. 98-141.

uzupełniająca opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej k. 181-188.

W chwili zdarzenia sprawca szkody posiadał ubezpieczenie w niemieckim towarzystwie (...), które w procesie likwidacji szkody było reprezentowane przez korespondenta nominowanego do spraw likwidacji roszczeń kierowanych przeciwko towarzystwu (...), pozostałych za granicą.

Ubezpieczyciel, reprezentowany przez (...) Spółkę Akcyjną w W., przyjął odpowiedzialność za szkodę i decyzją z dnia 3 stycznia 2020r. przyznał poszkodowanemu odszkodowanie obejmujące koszty naprawy pojazdu w kwocie 13 246,52 złote. Kwota obejmowała koszty naprawy oraz 94 zł tytułem badań diagnostycznych i została w całości wypłacona.

Niesporne.

Poszkodowany, kwestionując wysokość przyznanego mu świadczenia, zlecił ekspertowi wykonanie opinii w przedmiocie kosztów naprawy ww. pojazdu. Zgodnie z opinią eksperta, zawartą w kosztorysie eurotax nr (...), koszt naprawy wynosił 20 984,29 złote.

Dowód: kosztorys k. 16-18.

Zakres uszkodzeń samochodu B. nr rejestracyjny (...) i poziom kosztów prognozowanej naprawy powoduje, iż naprawa samochodu przywracająca mu stan zbliżony do stanu przed zdarzenia szkodowego tj. z zastosowaniem nowych

części oryginalnych (serwisowych i alternatywnych) byłaby niezasadna (nieopłacalna), bowiem jej wysokość znacząco przewyższała wartość pojazdu sprzed kolizji.

Koszty naprawy samochodu przy użyciu części oryginalnych, sygnowanych logo producenta pojazdu wynosiłyby 37 602,06 zł brutto, zaś koszty z zastosowaniem dostępnych części oryginalnych alternatywnych o cenach średnich wynosiłyby brutto 31 451,04 zł. Wartość rynkowa pojazdu sprzed szkody wynosiła brutto około 22 000 złotych, zaś wartość rynkowa pojazdu w stanie uszkodzonym – 6 500 złotych. Matematyczne przeliczenie powyższych kwot wskazuje na to, że szkoda poniesiona przez P. D. wskutek kolizji z dnia 27 października 2019r. wynosiła 15 600 złotych.

Naprawa pojazdu zgodnie z kosztorysem wykonanym na zlecenie poszkodowanego, w trakcie postępowania likwidacyjnego, nie przywracałaby pojazdowi stanu sprzed zdarzenia, bowiem w prywatnej ekspertyzie zastosowano min. części alternatywne nieoryginalne, zaś żadne dane nie wskazują na to, aby przed kolizją w pojeździe takie części występowały.

Dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej k. 98-141,

uzupełniająca opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej k. 181-188.

Rozważania.

Powództwo okazało się częściowo uzasadnione.

Materialnoprawną podstawę żądania powoda stanowiły przepisy art. 822 k.c. w zw. z art. 435 k.c. w zw. z art. 436 k.c. oraz art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) (Dz. U. z 2003 r., nr 124, poz. 1152 z późn. zm.).

Przesłanką każdego rodzaju odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną innej osobie jest zaistnienie zdarzenia, z którym prawo cywilne wiąże obowiązek odszkodowawczy. Podstawą domagania się wypłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, który odpowiada za szkody wyrządzone

w związku z ruchem tego pojazdu, jest spowodowanie przez pojazd ubezpieczonego szkody majątkowej związanej z jego ruchem. Odpowiedzialność przejmuje w takiej sytuacji, na mocy umowy ubezpieczenia zawartej ze sprawcą szkody – zakład ubezpieczeń.

Przepis art. 435 § 1 k.c. , który w analizowanej sprawie znajduje zastosowanie z uwagi na treść art. 436 § 1 k.c. stanowi, że prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Zgodnie z treścią przepisu art. 436 § 1 i § 2 k.c.:

§ 1. Odpowiedzialność przewidzianą w artykule poprzedzającym ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny.

§ 2. W razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności.

Zgodnie zaś z treścią art. 822 § 1- § 4 k.c.:

§ 1. Przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

§ 2. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

§ 3. Strony mogą postanowić, że umowa będzie obejmować szkody powstałe, ujawnione lub zgłoszone w okresie ubezpieczenia.

§ 4. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Podstawą odpowiedzialności pozwanego jest art. 123 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 621 z późn. zm.).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez strony postępowania, dokumentów z dołączonych akt szkody (płyta CD) oraz pisemnych i ustnej opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej.

Dokumentom złożonym przez strony Sąd dał wiarę w całości albowiem nie istniały wątpliwości, co do ich prawdziwości i nie były kwestionowane przez strony. W zakresie uszkodzeń powstałych w pojeździe, w wyniku zdarzenia, a także kosztów ich usunięcia, jak i zarzutu przyczynienia się powoda do rozmiaru szkody Sąd poczynił ustalenia w oparciu o wszystkie opinie biegłego sądowego, których wartość dowodowa zostanie przedstawiona w dalszej części uzasadnienia.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że pozwany uznał swoją odpowiedzialność za szkodę co do zasady i wypłacił powodowi odszkodowanie w łącznej kwocie 13 246,52 zł. Spełnione zatem zostały wszystkie przesłanki odpowiedzialności sprawcy szkody z art. 435 k.c. w zw. z 436 k.c. Niesporna była również legitymacja bierna pozwanego.

Mając na uwadze powyższe należało uznać, iż żądanie wywiedzione przez powoda pozostaje usprawiedliwione co do zasady.

Pozwany zakwestionował żądanie pozwu co do wysokości podnosząc szereg zarzutów przeciwko sposobowi, w jaki powód wyliczył szkodę oraz zarzut przyczynienia się do jej powstania.

Roszczenie z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego powinno odpowiadać niezbędnym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy, a naprawa dokonana przed uzyskaniem świadczenia od ubezpieczyciela, jej koszt

i faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na sposób ustalania wysokości odszkodowania. Szkodą jest bowiem różnica między stanem majątku poszkodowanego jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie nastąpiło to zdarzenie. Roszczenie odszkodowawcze powstaje z chwilą powstania obowiązku naprawienia szkody, a nie po powstaniu kosztów naprawy pojazdu, z czym wiąże się brak obowiązku po

stronie poszkodowanego udowadniania konkretnych wydatków poniesionych na naprawę pojazdu. W analizowanej sprawie stanowisko powoda opierało się na twierdzeniu, że naprawa uszkodzonego pojazdu była ekonomicznie uzasadniona i umożliwiała przywrócenie pojazdowi stanu sprzed szkody.

Dla rozstrzygnięcia sporu koniecznym okazało się zatem nie tylko ustalenie rozmiaru szkody oraz kosztów jej usunięcia ale również ocena czy naprawa pojazdu była ekonomicznie uzasadniona, co w procesie Sąd ustalił w oparciu o trzy kolejne opinie biegłego sądowego, które Sąd uznał za wiarygodne, opracowane zgodnie z treścią postanowienia Sądu, w sposób rzetelny, przystępny, precyzyjny i wyczerpujący. Rozumowanie biegłego oraz sposób wyciągnięcia wniosków końcowych zostały prawidłowo uzasadnione. Biegły przedstawił i uargumentował dokonane przez siebie wyliczenia oraz przyjęty tok wnioskowania w sposób zrozumiały.

Istotnym jest również, że ostatnia opinia biegłego – przeprowadzona na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2022r. , będąca drugą opinią uzupełniającą nie została zakwestionowana przez którąkolwiek ze stron. Biegły w sposób wyczerpujący wyjaśnił motyw, jakimi kierował się wyceniając wartość pojazdu przed szkodą, koszt naprawy, cenę wraku, sposób w jaki ustalił rynkową cenę samochodu i przyczynę, dla której nie ma możliwości czynienia w tym zakresie ustaleń w oparciu o treść ofert sprzedających.

W związku z tym ustaleniem zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.353,48 zł tytułem żądanego odszkodowania, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi w stosunku rocznym od tej kwoty od dnia 27 listopada 2019 roku do dnia zapłaty. Kwota ta stanowi różnicę pomiędzy ustaloną wysokością szkody, a wypłaconą kwotą odszkodowania bezspornego.

O odsetkach należnych powodowi Sąd rozstrzygnął w oparciu o przepis art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 363 § 2 k.c. w związku z art. 817 k.c.

O kosztach procesu orzeczono w pkt 3 wyroku zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów wyrażoną w art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Powództwo w sprawie było uzasadnione co do kwoty stanowiącej 30,42% dochodzonego roszczenia (2 353,48 zł z 7 737,77 zł). Powód wygrał sprawę w 30,42%, zaś pozwany w 69,58%.

Powód poniósł następujące koszty procesu: 500 złotych tytułem opłaty od pozwu, 1 800 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, 17 z złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 1 300 zł wynagrodzenia biegłego sądowego – łącznie 3.617 złotych x 30,42%=1 100,29 zł.

Pozwany poniósł koszty procesu w następującej wysokości: 1 800 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 1 300 zł wynagrodzenia biegłego sądowego – łącznie 3.117 złotych x 69,58% = 2 168,81 zł.

W pkt 4-5 Sąd polecił pobranie od stron na rzecz Skarbu Państwa kosztów powstałych w związku z niedoszacowaniem zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłego, wyliczając obciążenie każdej ze stron w sposób analogiczny do wyniku postępowania.

W świetle powyższych okoliczności orzeczono jak w sentencji wyroku.

Sędzia Grażyna Sienicka